

det system, att en i främmande land meddelad dom icke eger någon rättslig verkan utan föregången revision eller till och med alls icke befordras till verkställighet, utan betraktas såsom icke existerande. Denna stränga grundsats gäller äfven i Sverige. Och då de länder, der en mindre prohibitiv lagstiftning är rådande, och främmande domar verkligen kunna befordras till verkställighet i allmänhet, såsom vilkor härför uppställt fordran af reciprocitet, synes det svårligen kunna antagas, att, sedan utländning afytrat här i riket förvärfvad fast egendom, en vid Svensk domstol emot honom anlagd rättssak kan leda till något resultat. I hvilket fall som helst torde det för domaren icke blifva en lätt uppgift att finna personer, som äro villige att åtaga sig ett ombudsmannauppdrag, med deraf härflytande besvär och kostnader, utan någon utsigt att därför erhålla godtgörelse; och då alltså det föreslagna stadgandet antagligen komme att blifva utan all verkan, hemställer Utskottet,

att Herr Myrtilns sistberörda förslag måtte lemnas utan afseende.

På Utskottets vägnar:

RUDOLF CRAMÉR.

N:o 41.

Ank. till Riksd. Kansl. d. 19 April 1869, kl. 11 f. m.

*Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts N:o 6 Utlåtande N:o 8,
angående Herr Jöns Pehrssons motion N:o 289, om ordensväsendets upphäfvande eller inskränkning.*

Uti sin berörda motion har Herr *Jöns Pehrsson*, med stöd af den erfarenhet i fråga om ordensväsendets stora utbredning och skadliga följder, han förmäler sig hafva vunnit dels under sin riksdagsmannatid, dels särskildt vid en andlig fest nästlidna år i staden Lund, hufvudsakligen anført, att

ifrågavarande institution vore grundad endast på flärd och fåfänglighet; att den alstrade afundsjuke och annan demoralisation, skadlig för samhället och ofta ruinerande för den enskilde; och att, utan att utgöra ett säkert medel till belönande af den verkliga förtjensten, den deremot kunde begagnas såsom ett farligt korruptionsmedel; och har Herr Jöns Pehrsson på dessa grunder föreslagit:

1:o. Att Riksdagen för sin del beslutade, att alla våra riddareordnar af hvad slag som helst icke efter 1870 års ingång vidare må tilldelas någon Svensk medborgare;

2:o. Att, i den händelse det skulle vara omöjligt få ofvan anförda förslag genomfördt, så borde dock icke derpå möta motstånd att få det genomfördt i hvad det angår det andliga och lärareståndet, då det icke ur religionens synpunkt kan försvaras att dessa beklädas med ordnar.

Utskottet, som af stadgandet i 39 § Regeringsformen, hvarigenom den under Konungens frånvaro tillförordnade Regering uttryckligen betages rättigheten att utdela riddarevärdighet, velat draga den slutsats, att ifrågavarande ärende måhända bort under Konstitutions-Utskottets handläggning hänskjutas, har af det vid motionens remitterande i Kammaren hållna protokoll inhemtat, hurusom, vid härom uppkommen fråga, Kammaren ansett motionen af beskaffenhet, att böra till Tillfälligt Utskott hänvisas; Och har Utskottet, som förty tagit frågan under pröfning, funnit, jemlikt nyssnämnda grundlagsstadgande, det icke tillkomma Riksdagen att fatta beslut i fråga om inskränkning eller upphäfvande af ordensväsendet, huru rättmätiga de erinringar för öfrigt må vara, som, särdeles till följd af en alltför utsträckt användning, emot denna inrättning kunna riktas; på grund hvaraf Utskottet får hemställa,

att Herr Jöns Pehrssons ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

På Utskottets vägnar:

RUDOLF CRAMÉR.

Herr *C. J. Kjellman* anmälde mot beslutet sin reservation, under förklarande, att, då Herr Jöns Pehrssons motion, efter hvad Utskottet antagit, hörde under Konstitutions-Utskottets handläggning, densamma, enligt reservantens åsigt, bort till Kammaren återlemnas.
